

kuc kuc — folytatta az ember és bruhaházva, gurgulázva nevettek, már az oldaluk nyilallott s még mindig nevettek. S még hetek, hónapok mulva is elég volt aztán, ha otthon, vagy vendégségben, vagy bárhol valamelyikük intett a másiknak, hogy pszt, kuculi — már nevettek.

Igy mult el a fejük felől Hazelstein szakszofonos, aki szívhez szólóan énekelte a tangókat s profilban Conrad Nagelhez hasonlított.

Török Sándor.

NAGYVÁROSI EMBER PANASZA.

I.

*Mi nagy városban élünk, nekünk nincs kertünk, házunk,
Mi szürke nagykaszárnyák szűk mélyében tanyázunk
A napsugár minálunk csak ritka drága vendég
Az ablakon bepillant és elszalad . . . csak emlék.*

*Nekünk nincsen virágunk, csak néha ritkán látunk,
Rózsák és szekfűk között nincs ismerős barátunk
Ha sápadt pálmafácskát teszünk szobánkba halni
Nem másért, csak a vágyunk szeretnők véle csinálni.*

*Nekünk nincs szabadságunk, csak mondjuk azt, hogy van még
(Miért kell ott maradnom, ahonnan úgy rohannék?)
Rabszolgák vagyunk itten, kiket a sorsunk kerget
A szabadság a multból, zöld mezőkről üzenget.*

*Madárdal fel nem ébreszt nyári derűs hajnalba,
Nekünk kintorna szól csak homályos kapualjba,
Nótára nem gyujt ajkunk, a kedvünk messze széled,
Nagyvárosban lakunk mi, megbüntettetett az élet.*

*Nem tudtuk megbecsülni a hajnalt és a rétet
A madárdalt, az erdőt, az álmodó vidéket,
Szívünk szeretni rest volt, ajkunk imára lomha,
Azért kell most szenvednünk bús szürke Babylonba . . .*

II.

*Mi nagy városban élünk, itt oly nagyok a házak.
Égrenéző házakban mégsem lakik alázat
Baráti kézszerítást egymással nem cserélünk,
Szürke házakban sokan, de csak magunkba élünk.*

*A templomok magasak s mi mégse vesszük észre,
A szívünk meg nem csendül az első csendítésre,
Bár nagy harangok zúgnak, szavukat mégse halljuk,
Olvasni mind tanultunk s az ígét mégse valljuk.*

*Mi sohse arra járunk, amerre lelkünk vinne,
Utunk rá van feszítve két hosszú-hosszú sínre,
Amerre az húzódik csak arra lehet járnunk,
A bős kocsik rohannak, mégis sokat kell várunk.*

*Nekünk nincs annyi időnk, hogy vissza is tekintsünk,
Tovaszálló perceknek istenhozzádot intsünk.
A célunk messze, messze, noha rohanva élünk.
De, jaj, a temetőbe, oda hamar elérünk.*

Vathy Elek.

FALU.

*Esznek-isznak. És sűrűn pletykálgatnak.
Fehér asztalnál telik életük.
Ha idegen érkezik a faluba:
már — ujság! Már összebujnak,
izgulnak, zúgnak. Csivognak, mint a fecskék.
Az esték hosszúk, hát aluvással töltik.
Korán feküsznek, igaz, korán kelnek.
Esznek, alusznak. Vidámak, amért élnek
s kedvvel intenek a közelgő télnek.
A falu határán túl sose látnak
s ezt úgy nevezik: élet.
Már világgjáró lesz, aki közülök
a határig eltéved.
Már érdekes, ha kimult
a szomszédban egy borjú
s ha születik egy gyerek:
az nagy szenzáció!
Élnek-e hát? — kérdem dolgos magamtól,
aki városban, zűrzavarban él,
s észre sem veszem: újra meleg a nyár,
síkos szánon újra beköszönt a tél.
Élnek-e ők, akik csak házasítanak,
paszitát ülnek és halotton sírnak
s nem is álmodva, hogy másképp is lehet élni:
roskátag léptel sietnek a sírnak? . . .*

Pálffy István.